

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2022 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie w XVIII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Jolanta Marek - Trocha

Protokolant: sekretarz sądowy Aleksandra Rutkowska, sekretarz sądowy Maciej Otrocki

przy udziale Prokuratora: Andrzeja Jóźwika, Marka Orzechowskiego oraz Komendanta Stołecznego Policji jako organu reprezentującego Skarb Państwa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 12 maja 2022r., 29 czerwca 2022r., 19 września 2022r.

sprawy z wniosku Zbigniewa Saraty

przeciwko Skarbowi Państwa o odszkodowanie i zadośćuczynienie

na podstawie art. 8 ust. 1, art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (tj. Dz.U. z 2021.1693)

orzeka

I. zasądza od Skarbu Państwa – Komendy Stołecznej Policji na rzecz Zbigniewa Saraty kwotę 60 024 zł (sześćdziesiąt tysięcy dwadzieścia

cztery) tytułem odszkodowania oraz kwotę 200 000 zł (dwieście tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikłą z wydania i wykonania decyzji Komendanta Wojewódzkiego MO w Warszawie o internowaniu z dnia 12 grudnia 1981r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty,

II. w pozostałej części wniosek o odszkodowanie i zadośćuczynienie oddala,

III. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Jolanta Marek - Trocha

UZASADNIENIE			
Formularz UWO		Sygnatura akt	XVIII Ko 76/21
1. WNIOSKODAWCA			
Zbigniew Sarata			
2. ZWIĘZŁE PRZEDSTAWIENIE ZGŁOSZONEGO ŻĄDANIA			
1.	Odszkodowanie (kwota główna)	Odsetki	
	zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz Zbigniewa Saraty 68 720 zł (słownie: sześćdziesiąt osiem tysięcy siedemset dwadzieścia złotych)	ustawowe od dnia uprawomocnienia wyroku do dnia zapłaty	
2.	Zadośćuczynienie (kwota główna)	Odsetki	
	Zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz Zbigniewa Saraty kwoty 360 000 zł (słownie: trzysta sześćdziesiąt tysięcy złotych)	ustawowe od dnia uprawomocnienia wyroku do dnia zapłaty	
3.	Inne		

3. USTALENIE FAKTÓW			
3.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Fakt	Dowód	Numer karty
3. 1. 1	Wnioskodawca Zbigniew Sarata w latach 70-tych XX wieku pracował w Polskiej Agencji Prasowej, skąd został zwolniony w I połowie 1980r. Po zwolnieniu w PAP od sierpnia do listopada 1980r. świadczył pracę na Politechnice Warszawskiej, z tym, że nie był zatrudniony w ramach stosunku	Pismo z Biura Spraw Osobowych Politechniki Warszawskiej	k. 15

	pracy. W okresie od sierpnia 1980 r. do grudnia 1981 r. otrzymywał wypłaty z tytułu pracy świadczonej na podstawie umów cywilnoprawnych, tj. w dniach 02.08., 03.09., 03.10., 03.11., 03.12.1980r., 05.01.1981r. w wysokości po 3.000 zł, 06.02.1981r. w wysokości 2.400 zł, w dniach 06.03., 06.04., 06.05., 06.06., 06.07., 07.09., 08.10., 07.11., 07.12.1981r. po 6.000 zł. Umowy miały różnoraki charakter i od części z nich odprowadzono składki ZUS.	Zeznania Zbigniewa Saraty	k. 51
3. 1. 2	W tym czasie służby PRL odnotowały działalność Wnioskodawcy w ramach KSS „KOR”, Stowarzyszeniu „ Patronat – Społeczna Pomoc Uwięzionym i Ich Rodzinom” oraz przy kolportowaniu pisma „Robotnik”. Był rozpracowywany przez SB w ramach sprawy operacyjnej pod kryptonimem „Inżynier”, gdzie stwierdzono jego „wrogą” działalność wobec bezpieczeństwa PRL. Departament III MSW zastrzegł Z. Saracie wyjazdu za granicę na okres 01.02.1980r. - 01.02.1982r., zaś KSMO na okres 10.07.1980r. – 10.07.1982r., który to zakaz obowiązywał jeszcze w październiku 1982r. Z. Sarata został zatrzymany w dniu 7.12.1979r. po uroczystości składania wieńców pod Stoczną Gdańską, poddany czynności osobistego przeszukania, w związku z zatrzymaniem przeszukano mieszkanie i samochód. Przez ponad 2 lata był zarejestrowany jako zabezpieczenie operacyjne, sprawa została zakończona tzw. rezygnacją. Podjęto także działania w celu odsunięcia Z. Saratę od prac zleconych w Katedrze Instytutu Elektrowni Kwantowej Woskowej Akademii Technicznej.	Informacja z Instytutu Pamięci Narodowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu	k. 14
		Pismo z Instytutu Pamięci Narodowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu wraz z załącznika mi	k. 9-31
		Karty rejestracyj ne z kartotek MSW	k. 25-31
		Zeznania Zbigniewa Saraty	k. 48-53

3. 1. 3	Komendant Wojewódzki MO w dniu 12 grudnia 1981r. wydał decyzję nr 3/S/81 o internowaniu Wnioskodawcy w czasie stanu wojennego i zlecił wykonanie decyzji Grupie Śledczej KSMO.	Decyzja Komendanta Wojewódzkiego MO	k. 8
3. 1. 4	Nazwisko Wnioskodawcy figuruje na oficjalnych listach osób internowanych sporządzonych przez funkcjonariuszy państwa PRL	Lista internowanych z woj. warszawskiego	Akta BU_0_11 52_36 – k.32
3. 1. 5	Zatrzymanie i doprowadzenie Zbigniewa Saraty do ośrodka odosobnienia - Aresztu Śledczego Warszawa-Białołęka nastąpiło dnia 13 grudnia 1981 r., na mocy nakazu Komendanta Wojewódzkiego MO z dnia 12 grudnia 1981 r. Podczas zatrzymania nie został poinformowany o tym, gdzie jest transportowany, na jaki czas oraz jakie konkretne decyzje zostały podjęte wobec jego osoby.	Nakaz Komendanta Wojewódzkiego MO i doprowadzenie	k. 9
3. 1. 6	Wnioskodawca był internowany w okresie od 13 grudnia 1981 r. do 3 listopada 1982r., kiedy to do AŚ w Kielcach (w jednostce tej fizycznie nie był osadzony) dotarła informacja o uchyleniu internowania. Zbigniew Sarata przebywał kolejno w Areszcie Śledczym Warszawa-Białołęka, a następnie Zakładzie Karnym Rzeszów-Załęże.	Zaświadczenie Instytutu Pamięci Narodowej Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu	k. 12
		Informacja z Instytutu Pamięci Narodowej Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu	k.14

		Zeznania Zbigniewa Saraty	k.48-50
3. 1. 7	Po osadzeniu w Areszcie Śledczym Warszawa-Białołęka Wnioskodawca początkowo przebywał w głównym budynku aresztu, po czym został osadzony w kilkuosobowej celi. Przez kilka pierwszych dni nie opuszczał celi, po około dwóch tygodniach od osadzenia zaczął korzystać ze spacerów. Łaźnia była dostępna raz na tydzień, Wnioskodawca trzykrotnie korzystał z dodatkowej kąpieli, z uwagi na zalecenia lekarskie w marcu i kwietniu 1982 r. Żywnienie było słabej jakości, do jedzenia nadawała się jedynie wydawana na śniadania kasza manna. W wyniku podjętej głodówki został przeniesiony do 6 osobowej celi. Dopiero w styczniu 1982 r. wnioskodawcy umożliwiono odbycie widzenia z matką, wcześniej bowiem te się nie odbywały. Przy każdorazowym widzeniu bliscy osadzonego poddawani byli szczegółowej i uciążliwej rewizji, podobnie jak internowani. Na skutek odmowy wykonania wydanego w dniu 17.02.1982r. polecenia Kierownika Ośrodka Odosobnienia został ukarany umieszczeniem w odrębnym pomieszczeniu na okres 7 dni. W czerwcu 1982r. Z. Sarata został przetransportowany do Zakładu Karnego Rzeszów – Załęże, gdzie warunki osadzenia były bardziej komfortowe, albowiem przebywał w trzyosobowej celi, spacerowały były dłuższe niż godzinę, osadzeni mogli poruszać się po budynku, gdyż cele były otwarte. Umożliwiano także korzystanie z łaźni z większą częstotliwością niż w AŚ Warszawa-Białołęka. W związku z internowaniem Wnioskodawca pozbawiony był regularnego kontaktu z rodziną. O ile podczas pobytu w AŚ Warszawa Białołęka bezpośrednie kontakty odbywały się poprzez widzenia w sposób cykliczny (mniej więcej 2-3 razy w miesiącu), kiedy to odwiedzali go rodzice, o tyle po osadzeniu w ZK w Rzeszowie-Załężu, z uwagi na odległość od Warszawy, widzenia miały charakter sporadyczny i nieregularny (początkowo widzenia	Zeznania Zbigniewa Saraty	k. 49-50 k.103
		Karta Ambulato ryjna skazanego	Ki_45_39 9, k. 18 (płyta k.32)
		Pismo Przewodni czącego IX Wydziału Penitencja rznego Sądu Okręgowe go w Warszawie	k.10
		Decyzja Nr 16/19 Prezesa IPN KŚZpNP	k. 13
		Wykaz udzielonych widzeń	Akta Ki_45_39 9 k. 24- 25 (płyta k. 32.)

	były częstsze, by w końcowym etapie w zasadzie ustać. Internowanie pozbawiło Z. Saratę możliwości zarobkowania. Z uwagi na to, że przed internowaniem nie był zatrudniony na umowę o pracę, nie wypłacano mu wynagrodzenia. Podczas odosobnienia, z powodu braku dostępu do sprzętu komputerowego, nie mógł realizować swojej pasji związanej z wykonywanym zawodem informatyka, a także śledzeniem na bieżąco nowości w tym zakresie.		
3. 1. 8	Prośby Z. Saraty o przepustkę złożone w czerwcu i sierpniu 1982r. zostały rozpoznane negatywnie. Z. Sarata opuścił Zakład Karny Rzeszów-Załęże w dniu 4.09.1982r. na podstawie przepustki udzielonej od dnia 4.09.1982r. do dnia 3.10.1982r. Przez miesiąc przebywał w Szpitalu Wojewódzkim w Gdańsku.	Pismo Naczelnika Wydziału Ogólnego KSMO w Warszawie	k. 11
		Pismo Komendanta Wojewódzkiego MO w Rzeszowie	Akta Ki_45_39 9 k. 9 (płyta k. 32)
3. 1. 9	Wnioskodawca na podstawie wydanej w dniu 2 listopada 1982r. decyzji Komendanta Wojewódzkiego MO o uchyleniu internowania z dniem 3 listopada 1982 r. został skreślony z ewidencji AŚ w Kielcach. W areszcie tym faktycznie nigdy nie został osadzony, gdyż po upływie terminu, na jaki została udzielona przepustka nie wrócił do ośrodka odosobnienia. Po zakończeniu internowania, w związku z prowadzoną działalnością opozycyjną miał problemy ze znalezieniem zatrudnienia.	Kopia szyfrogramu	Akta Ki_45_39 9 k. 10 i k.12 (pyta k. 32)
3. 11 0	Wnioskodawca pozostawał bez pracy jeszcze 2 miesiące po opuszczeniu miejsca odosobnienia i zatrudnienie znalazł dopiero pod koniec grudnia 1982 r., po udzieleniu pomocy przez kolegę. Całkowity czas braku możliwości zarobkowania wyniósł 2 miesiące i 15 dni.	Zeznania Zbigniewa Saraty	k. 102

3.2. Fakty uznane za nieudowodnione

Lp.	Fakt	Dowód	Numer karty
3.1.1 1	Jednym ze skutków internowania było orzeczenie rozwodu Wnioskodawcy z żoną Aleksandrą przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy wyrokiem z dnia 21 września 1983 roku, sygn. akt R XI C 1788/83.	Pozew o rozwód	k. 2 akt. R XIC 1788/83
		Wyrok Sądu Rodzinne go	k. 15 akt R XIC 1788/83

4. OCENA DOWODÓW

4.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 3.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
3.1.1 3.1.5 3.1.6 3.1.7 3.1.10	Zeznania Zbigniewa Saraty	Zeznania wnioskodawcy są wiarygodne i spójne z dokumentami dot. internowania przekazanymi przez Instytut Pamięci Narodowej Oddziałową Komisję Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, a także pismem nadesłanym przez Biuro Spraw Osobowych Politechniki Warszawskiej oraz decyzją o internowaniu, nakazem zatrzymania i doprowadzenia. Na ich podstawie możliwe były ustalenia, że Wnioskodawca był przedmiotem zainteresowania służb bezpieczeństwa PRL, aktywnie działał w opozycji demokratycznej na przełomie lat 70 i 80, a także co do okresu i warunków pobytu w ośrodkach odosobnienia, w tym sposobu traktowania w tych miejscach. Zeznania Wnioskodawcy są zbieżne z zachowanymi materiałami archiwalnymi załączonymi do akt przedmiotowej sprawy. Sposób zarobkowania Wnioskodawcy w okresach poprzedzających internowanie oraz wysokość otrzymywanego z tego tytułu wynagrodzenia potwierdza informacja przesłana przez Biuro Spraw Osobowych Politechniki Warszawskiej. W oparciu o nie możliwe było oszacowanie utraconych zarobków przez Wnioskodawcę w okresie 12,5 miesiąca pozbawienia pracy.

3.1.1	Pismo z Biura Spraw Osobowych Politechniki Warszawskiej	Dokument nie był kwestionowany przez żadną ze stron. Kwoty przedstawione w zestawieniu potwierdzają wykonywanie pracy przez Wnioskodawcę z tytułu umów cywilnoprawnych dla Politechniki Warszawskiej. Z treści pisma wynika, że Wnioskodawcy z tego tytułu wypłacono w dniach 02.08., 03.09., 03.10., 03.11., 03.12.1980r., 05.01.1981r. po 3.000 zł, 06.02.1981r. 2.400 zł, w dniach 06.03., 06.04., 06.05., 06.06., 06.07., 07.09., 08.10., 07.11., 07.12.1981r. po 6.000 zł.
3.1.2 3.1.6	Informacja z Instytutu Pamięci Narodowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu	Dokument nie był kwestionowany przez żadną ze stron. Informacja ta oraz zeznania wnioskodawcy i pozostałe pisma z IPN potwierdzają jego aktywność w opozycji w czasach PRL, jak i pozostawanie przedmiotem zainteresowania służb PRL.
3.1.2	Pismo z Instytutu Pamięci Narodowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu wraz z załącznikami	Dokument nie był kwestionowany przez żadną ze stron, a zeznania wnioskodawcy i pozostałe pisma z IPN potwierdzają, że był on przedmiotem zainteresowania służb za swoją działalność opozycyjną. Jego treść potwierdzają także materiały operacyjne służb zawarte w aktach IPN, m.in. materiały rozpracowywania z tomu BU_0_222_92_1 i BU_0_222_92_2.
3.1.2	Karty rejestracyjne z kartotek MSW	Sporządzone prawidłowo, przez uprawnioną osobę, ich treść nie była kwestionowana przez żadną ze stron.
3.1.3	Decyzja Komendanta Wojewódzkiego MO	Jej treść nie była kwestionowana przez żadną ze stron, treść potwierdzona innymi dokumentami.

3.1.4	Lista internowanych z woj. warszawskiego	Dokument nie był kwestionowany przez żadną ze stron. Potwierdza datę internowania wnioskodawcy.
3.1.5	Nakaz Komendanta Wojewódzkiego MO	Sporządzony prawidłowo, przez uprawnioną osobę, jej treść nie była kwestionowana przez żadną ze stron.
3.1.6	Zaświadczenie Instytutu Pamięci Narodowej Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu	Dokument nie był kwestionowany przez żadną ze stron. Potwierdza szereg okoliczności dot. internowania wnioskodawcy, w tym w szczególności okres internowania.
3.1.7	Karta Ambulatoryjna	Jej treść nie była kwestionowana przez żadną ze stron, treść zbieżna z zeznaniami Wnioskodawcy.
3.1.7	Pismo Przewodniczącego IX Wydziału Penitencjarnego Sądu Okręgowego w Warszawie	Dokument nie był kwestionowany przez żadną ze stron. Potwierdza okoliczność zastosowania kary izolacyjnej wobec Wnioskodawcy.
3.1.7	Decyzja Nr 16/19 Prezesa IPN KŚZpNP	Dokument nie był kwestionowany przez żadną ze stron. Potwierdza okoliczności odosobnienia Wnioskodawcy na skutek wydanej wobec niego decyzji o internowaniu.
3.1.7	Wykaz udzielonych widzeń	Sporządzony prawidłowo, przez uprawnioną osobę, jej treść nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

3.1.8	Pismo Naczelnika Wydziału Ogólnego KSMO w Warszawie	Dokument nie był kwestionowany przez żadną ze stron. Potwierdza starania Wnioskodawcy o udzielenie przepustki
3.1.9	Pismo Komendanta Wojewódzkiego MO w Rzeszowie	Dokument nie był kwestionowany przez żadną ze stron. Potwierdza otrzymanie przez Wnioskodawcę przepustki
3.1.9	Kopia szyfrogramu	Sporządzony prawidłowo, przez uprawnioną osobę, jej treść nie była kwestionowana przez żadną ze stron.
3.1.11	Pozew o rozwód	Potwierdza złożenie pozwu o rozwód przez Wnioskodawcę, natomiast nie stanowi potwierdzenia, że jednym ze skutków internowania Wnioskodawcy był rozkład pożycia małżeńskiego.
3.1.11	Wyrok Sądu Rodzinnego	Potwierdza orzeczenie rozwodu Wnioskodawcy, nie stanowi potwierdzenia, że jednym ze skutków internowania Wnioskodawcy był rozkład pożycia małżeńskiego.
4.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
<i>Lp. faktu z pkt 3.1 albo 3.2</i>	<i>Dowód</i>	<i>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</i>
-----	-----	

5. PODSTAWA PRAWNA

Odszkodowanie

1.	Kwota główna	Odsetki
	60 024 (słownie: sześćdziesiąt tysięcy dwadzieścia cztery złote)	Ustawowe odsetki od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania.
	<i>Zwięźle o powodach podstawy prawnej</i>	
	Na podstawie art. 8 ust. 1 Ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (tj. Dz. U. z 2018r. poz. 2099 z późn. zm.) osobie, wobec której wydano decyzję o internowaniu w związku z wprowadzeniem w dniu 13 grudnia 1981 r. w Polsce stanu wojennego, przysługuje od Skarbu Państwa odszkodowanie za poniesioną szkodę. Wnioskodawca Zbigniew Sarata był osobą bezpośrednio represjonowaną za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Na skutek decyzji o internowaniu nr 3/S/81, nakazu zatrzymania i doprowadzenia był pozbawiony wolności od 13 grudnia 1981 r. do 4 września 1982r. bez podstawy prawnej, w oparciu o nigdy nie wprowadzone w życie i nieobowiązujące przepisy art. 42 dekretu „o ochronie bezpieczeństwa państwa i porządku publicznego w czasie obowiązywania stanu wojennego”, co stanowiło akt represji oraz poważne prześladowanie Wnioskodawcy z powodów politycznych. Decyzja o internowaniu Wnioskodawcy została uchylona dopiero w dniu 2 listopada 1982r., natomiast zaczęła obowiązywać dzień później, tj. 3 listopada 1982 r., z dniem dotarcia do Aresztu Śledczego w Kielcach. Bezsporne w ocenie Sądu jest, że w tym okresie Wnioskodawca nie mógł podjąć żadnej pracy zarobkowej. Sąd przyjął ponadto, że skutki internowania Wnioskodawcy trwały przez okres blisko 2 miesiące od uchylenia decyzji o internowaniu, tj. do podjęcia przez niego pracy 28 grudnia 1982 r., co było spowodowane trudnościami w znalezieniu jakiegokolwiek zatrudnienia w okresie bezpośrednio następującym po uchyleniu tej decyzji. Sumarycznie, czas na jaki rozciągał się skutek wydania i wykonania decyzji o internowaniu wyniósł 12 miesięcy i 15 dni.	

Zadośćuczynienie		
2.	Kwota główna	Odsetki
	200 000 (słownie: dwieście tysięcy złotych)	Ustawowe odsetki od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia.
	Zwięźle o powodach podstawy prawnej	
	Na podstawie art. 8 ust. 1 Ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (tj. Dz. U. z 2018r. poz. 2099 z późn. zm.) osobie, wobec której wydano decyzję o internowaniu w związku z wprowadzeniem w dniu 13 grudnia 1981 r. w Polsce stanu wojennego, przysługuje od Skarbu Państwa zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wynikłe z wydania lub wykonania orzeczenia albo decyzji. Ratio legis tejże ustawy polega na oddaniu sprawiedliwości tym osobom, które były zaangażowane w działania na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Poza sporem pozostaje, że intencją ustawodawcy było uhonorowanie tych osób, których poświęcenie i ofiary na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego były realne i bezsporne (por. postanowienie SN z dnia 30 sierpnia 1995 roku, Wz 176/95, Prawo i Prokuratura 1995 Nr 11-12 poz. 19). Fakt internowania Wnioskodawcy został udowodniony zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Z całokształtu materiału dowodowego zebranego w tej sprawie wynika, że Zbigniew Sarata prowadził działalność niepodległościową, odbieraną przez ówczesne władze, jako opozycyjną. Pozbawienie wolności wnioskodawcy było oczywiście niezasadne, ponieważ stanowiło formę represji za patriotyczną działalność Wnioskodawcy, co przesądziło o zasadności zadośćuczynienia za doznaną w związku z tym krzywdą.	
Inne		
3.		

Zwiąże o powodach podstawy prawnej		

6. ROZSTRZYGNĘCIE SĄDU W PRZEDMIOCIE ŻĄDANIA		
Zwiąże o powodach rozstrzygnięcia		
Odszkodowanie		
	Kwota główna	Odsetki
1.	Sąd uznał, że Wnioskodawcy przysługuje odszkodowanie w kwocie 60 024 zł, albowiem wykazał, że internowanie było powodem poniesionej przez niego szkody, wynikającej z niemożliwości zarobkowania. Szkoda jest różnicą między stanem majątkowym, jaki by istniał, gdyby poszkodowanego nie pozbawiono wolności, a stanem rzeczywistym w chwili odzyskania wolności (wyrok SA we Wrocławiu, II Aka 339/18). Uwzględniając ustalenia, że Wnioskodawca, bezpośrednio przed dniem internowania (13.12.1981r.), w oparciu o świadczoną pracę na rzecz jednego podmiotu i na podstawie umów cywilnoprawnych, osiągał stałe dochody przez okres roku i 5 miesięcy, należało uznać, że dalszą możliwość zarobkowania i osiągania dochodów przerwało wydanie i wykonanie decyzji o internowaniu. Tym samym Sąd uznał, że zastosowana wobec niego represja pozbawiła go możliwości zarobkowania 6000 zł miesięcznie, gdyż taka kwota była mu wypłacana przez 7 kolejnych miesięcy przed internowaniem. Zgodnie z orzeczeniem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 18 grudnia 2017 (II Aka 141/17), który wypowiadał się w podobnej sprawie, jeśli aktywność zawodowa wnioskodawcy została przerwana na skutek tymczasowego aresztowania, a następnie po jego zakończeniu nie mógł on znaleźć pracy i dopiero później podjął pracę na gorszych warunkach płacowych, to należało przyjąć, że do tego	Sąd w związku z uznaniem odszkodowania za należne zasądził ustawowe odsetki od daty uprawomocnienia się do dnia zapłaty

	momentu poniósł szkodę wynikającą z utraty źródła dochodów. Zdaniem Sądu należało zatem wyliczyć odszkodowanie w oparciu o fakt pozostawania przez Wnioskodawcę bez pracy przez 12 miesięcy i 15 dni. Zgodnie z wyrokiem SN Izby Karnej z dnia 5 czerwca 2019 (III KK 189/18 – wyrok) odszkodowanie przysługujące osobie wymienionej w przepisie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego za szkodę spowodowaną pozbawieniem możliwości wykonywania pracy zarobkowej powinno kompensować też, co do zasady, całość utraconych przez nią zarobków. Sąd zasądził zatem na rzecz Wnioskodawcy wysokość utraconych zarobków przez okres 12 miesięcy i 15 dni, po dokonaniu waloryzacji tych zarobków do poziomu średniego wynagrodzenia w kraju w chwili orzekania. Rzeczona kwota miesięcznych zarobków Wnioskodawcy (6000 zł) stanowiła 78% ówczesnego przeciętnego wynagrodzenia w 1981 r. (7689 zł - zgodnie z Obwieszczeniem Prezesa GUS w sprawie przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia pracowników w gospodarce społecznej w latach 1950-1989 oraz kolejnych kwartałach 1989 r. z dnia 25 maja 1990 r., M.P. Nr 21, poz. 171). Zgodnie z ostatnim ogłoszonym przed dniem wyrokowania w niniejszej sprawie Komunikatem Prezesa GUS przeciętne wynagrodzenie w II kwartale 2022r. wynosiło 6156,25 zł. Zatem 78 % tej kwoty to 4 801,88 zł. Odszkodowanie za dwanaście i pół miesiąca wynosi zatem 60024 zł (po zaokrągleniu do pełnego złotego) = 57622,56 (12x4801,88 zł) + 2400,94 (57622,56:2). W ślad za wyrokiem SA w Katowicach z dnia 18 listopada 2020 r. (sygn.: II AKa 144/20) należało także uznać, że „przy dokonywaniu stosownej waloryzacji współczynnik ten należy	
--	--	--

	odnieść nie do średniego wynagrodzenia za pracę w dniu zgłoszenia wniosku (...), lecz w dniu wyrokowania, a to z tego względu, że w zakresie odsetek w postępowaniu na podstawie ustawy lutowej przyjmuje się nieco odmienne zasady niż w sprawach cywilnych, czego wyrazem jest zasądzenie odsetek ustawowych od daty prawomocności wyroku, a nie od daty złożenia wniosku” Zasądzone tytułem odszkodowania 60 024 zł bezspornie rekompensuje różnicę w sytuacji majątkowej Wnioskodawcy spowodowanej wydaniem oraz wykonaniem decyzji o internowaniu.	
Zadośćuczynienie		
	Kwota główna	Odsetki
2.	Ustalając kwotę zadośćuczynienia w wysokości 200 000 (dwustu tysięcy złotych), Sąd wziął pod uwagę pozbawienie wolności Wnioskodawcy przez ponad 9 miesięcy, odizolowanie od rodziny i od swojego środowiska społecznego, oderwanie od rutynowego życia codziennego, w tym od pasji związanej z informatyką, brak poczucia bezpieczeństwa – przede wszystkim w pierwszych dniach internowania Wnioskodawca był pozbawiony jakiegokolwiek wiedzy na temat dalszych planów wobec jego osoby, decyzja o internowaniu nie określała terminu internowania, również w trakcie jej trwania termin jej przewidywanego zakończenia nie został określony, odizolowanie od rodziny i od swojego środowiska społecznego, a także cierpienia psychiczne, wynikające nie tylko z faktu zatrzymania i niepewności co do dalszych losów, ale także z całego okresu internowania, który wynikał m.in. z rozłąki z rodziną, trwałej niewiedzy ile pozbawienie wolności będzie trwać. Zgodnie z wyrokiem SA w Katowicach z dnia 7 czerwca 2018 r. sygn. akt II AKa 228/18 zadośćuczynienie powinno	Sąd w związku z zasądzeniem zadośćuczynienia orzekł o przysługujących wnioskodawcy ustawowych odsetkach od dnia prawomocności wyroku do dnia zapłaty .

	zrównoważyć wszystkie negatywne przeżycia i doświadczenia pokrzywdzonego. Zasadzając wskazaną kwotę zadośćuczynienia Sąd miał na względzie szereg negatywnych przeżyć, jakich Wnioskodawca doświadczył na skutek internowania. Należy wskazać na ciężkie warunki, jakie panowały w celach, gdzie znajdowało się po kilkunastu internowanych, a dopiero wraz z upływem czasu ta liczba ulegała zmianie, wobec przeniesienia Wnioskodawcy do mniejszej celi. Wnioskodawca miał ograniczony dostęp do urządzeń sanitarnych, kąpiel odbywała się raz w tygodniu, dodatkową kąpiel Wnioskodawca otrzymywał na skutek zaleceń lekarskich. W celach panowała niska temperatura. Wnioskodawca na początku osadzenia przebywał w celi z wybitą szybą, zmuszony był spać w kożuchu. Przepelnione cele w znaczny sposób ograniczały możliwości ruchowe osadzonych, dopiero po pewnym czasie umożliwiono spacer po pawilonie. Spacer na świeżym powietrzu były ograniczone i sprowadzały się do godzinnego pobytu na świeżym powietrzu w ciągu dnia, a na samym początku w ogóle się nie odbywały. Wnioskodawca nie wiedział ile potrwa jego izolacja, co bez wątpienia potęgowało negatywne przeżycia psychiczne. Wnioskodawca nie doznał cierpienia fizycznego, wynikającego z działania osób trzecich, tj. naruszenia nietykalności cielesnej od osób, które zatrzymywały internowanych, pilnowały podczas transportu, czy osadzenia, a także przesłuchiwania. Zarówno zatrzymanie, jak też pobyt w ośrodku odosobnienia, przebiegło bez użycia siły. Niemniej jednak Wnioskodawca był poddawany rygorom wynikającym z obowiązującego regulaminu. Stopień pokrzywdzenia zawsze należy oceniać w odniesieniu do czasu jego trwania, rodzaju i ilości doznanych konkretnie krzywd, natężenia i trwałości ich skutków, jak też przy uwzględnieniu innych podobnego rodzaju spraw rozpoznawanych przed sądami powszechnymi w Polsce. Zadośćuczynienie ma służyć złagodzeniu doznanej krzywdy i nie	
--	---	--

	powinno być źródłem wzbogacenia się (wyrok SA we Wrocławiu z dnia 27 września 2018 r., sygn.. akt II AKa 225/18). Wobec powyższego Sąd za zadośćuczynienie słuszne, czyli adekwatne do rzeczywistego stopnia pokrzywdzenia wynikającego z wydania i wykonania wobec Wnioskodawcy decyzji o internowaniu, tj. za okres od dnia 13 grudnia 1981r. do dnia 3 listopada 1982r., uznał sumę 200 000 zł.	
Inne		
3.	-----	
7. INNE ROZSTRZYGNIĘCIA ZAWARTE W WYROKU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Wniosek o odszkodowanie w zakresie zasądzenia kwoty powyżej 60 024 zł (słownie: sześćdziesiąt tysięcy dwadzieścia cztery złote) Sąd oddalił, wobec uznania, że zasadne jest zasądzenie odszkodowania wg wyliczenia wskazanego w pkt. 6.1. Sąd nie uwzględnił wniosku o zasądzenie zadośćuczynienia w kwocie wykraczającej poza 200 000 zł uznając, że zasądzona kwota słusznie rekompensuje należne roszczenia Wnioskodawcy i nie jest nadmiernie wygórowana.	
8. KOSZTY PROCESU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

	Na podstawie art. 13. Ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U. 1991 Nr 34, poz. 149 z późn. zm) kosztami postępowania Sąd obciążył Skarb Państwa.
--	---

9. PODPIS